

Αριθμός	365/2018			
ΤΟ	ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ	ΤΟΥ	ΑΡΕΙΟΥ	ΠΑΓΟΥ
Δ'	Πολιτικό			Τμήμα
<p>Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Ειρήνη Κιουρκτσόγλου - Πετρουλάκη, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Δημητρούλα Υφαντή, Χαράλαμπο Καλαματιανό, Ειρήνη Καλού και Γεώργιο Χοϊμέ, Αρεοπαγίτες.</p> <p>Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 17 Νοεμβρίου 2017, με την παρουσία και του Γραμματέα Αθανασίου Λιάπη, για να δικάσει μεταξύ:</p> <p>Των αναιρεσιδόντων: 1) Σ. συζ. Α. Μ., κατοίκου ...), 2) Μ. χήρας Α. Ζ., το γένος Γ. Π., κατοίκου ...), 3) α. Δ. Τ. του Κ., Α. Τ. του Κ., κατοίκων ...9), 4) Δ. συζ. Σ. Α., το γένος Χ. Π., κατοίκου ...), 5) α. Ι. Π. του Γ., Ε. Π. του Γ., κατοίκων ...), 6) α. Χ. Τ. του Γ., κατοίκου ..., β. Γ. Τ. του Χ., κατοίκου ...), 7) Ε. συζ. Ε. Π., το γένος Χ. Τ., κατοίκου ...), 8) Ε. Φ. του Γ., κατοίκου ... (ιδιοκτ. με αρ. ...), 9) α. Π. Φ. του Β., Χ. Φ. του Β., κατοίκων ...), 10) α. Ε. συζ. Α. Ν., Θ. Ν. του Α., κατοίκων ...), 11) Ν. Μ. του Δ., κατοίκου ... (ιδιοκτ. με αρ. ...), 12) Φ. χήρας Δ. Μ., το γένος Δ. Π., κατοίκου ... (ιδιοκτ. με αρ. ...), 13) Δ. Λ. του Β., κατοίκου ... (ιδιοκτ. με αρ. ...), 14) α. Γ. Κ. του Ν., Χ. Κ. του Ν., κατοίκων ...), 15) α. Ε. Κ. του Χ., Χ. Κ. του Δ., Α. χήρας Γ. Κ., το γένος Γ. Κ., Α. Κ. του Γ., Χ. Κ. του Γ., Ε. Κ. του Χ., συζ. Α. Π., κατοίκων ...), 16) Θ. συζ. Μ. Μ., το γένος Γ. Χ., κατοίκου ... (ιδιοκτ. με αρ. ...), 17) Α. Κ. του Η., κατοίκου ... (ιδιοκτ. με αρ. ...), 18) α. Α. Τ. του Γ., κατοίκου ..., β. Ι. Τ. του Γ., κατοίκου ..., γ. Α. Τ. του Ν., κατοίκου ..., δ. Γ. Τ. του Χ., κατοίκου ...), 19) Β. συζ. Θ. Φ., το γένος Ε. Τ., κατοίκου ... (ιδιοκτ. με αρ. ...), 20) Ε. Φ. του Θ., συζ. Π. Μ., κατοίκου ... (ιδιοκτ. με αρ. ...), 21) Β. Ζ. του Γ., κατοίκου ... (ιδιοκτ. με αρ. ...), 22) α. Γ. Ο. του Δ., β. Γ. χήρας Δ. Ο., το γένος Κ. Κ., κατοίκων ...), 23) α. Ν. Ν. του Σ., κατοίκου ..., β. Σ. Ν. του Λ., κατοίκου ..., γ. Β. συζ. Σ. Ν., το γένος Α. Μ., κατοίκου ... (ιδιοκτ. με αρ. ...), 24) Ε. συζ. Α. Λ., το γένος Δ. Τ., κατοίκου ... (ιδιοκτ. με αρ. ...), 25) Β. Κ. του Α., κατοίκου ... (ιδιοκτ. με αρ. ...), 26) α. Π. Τ. του Γ., συζ. Θ. Α., β. Ι. Τ. του Γ., κατοίκων ...), 27) Γ. Σ. του Ι., συζ. Ν. Μ., κατοίκου ... (ιδιοκτ. με αρ. κτημ. ...), 28) α. Χ. Μ. του Σ., β. Ν. Μ. του Σ., κατοίκων ... (ιδιοκτ. με αρ. ...), 29) Μ. συζ. Α. Γ., κατοίκου ... (ιδιοκτ. με αρ. ...), 30) Χ. Γ. του Γ., κατοίκου ... (ιδιοκτ. με αρ. ...), 31) Ι. συζ. Γ. Κ., το γένος Κ. Τ., κατοίκου ... (ιδιοκτ. με αρ. ...), 32) Μ. συζ. Γ. Κ., το γένος Γ. Κ., κατοίκου ... (ιδιοκτ. με αρ. ...), 33) Ε. Μ. του Ε., κατοίκου ... (ιδιοκτ. με αρ. ...), 34) Ε. Μ. του Α., συζ. Χ. Π., κατοίκου ... (ιδιοκτ. με αρ. ...), 35) Φ. συζ. Δ. Κ., το γένος Β. Α., κατοίκου ... (ιδιοκτ. με αρ. ...), 36) Ε. συζ. Α. Α., κατοίκου ... (ιδιοκτ. με αρ. ...), 37) α. Α. Α. του Β., κατοίκου ..., β. Α. χήρας Γ. Α., το γένος ..., κατοίκου ..., για τον εαυτό της ατομικά και ως ασκούσης τη γονική μέριμνα των ανηλίκων τέκνων της i. Α. Α. του Γ. και ii. Ρ. - Κ. Α. του Γ., κατοίκων ... (ιδιοκτ. με αρ. ...), 38) Α. Φ. του Ε., κατοίκου ... (ιδιοκτ. με αρ. ...), 39) α. Α. συζ. Χ. Λ., το γένος Μ. Τ., β. Α. Λ. του Χ., κατοίκων ... (ιδιοκτ. με αρ. ...), 40) Α. συζ. Κ. Μ., κατοίκου ... (ιδιοκτ. με αρ. ...), 41) α. Χ. Δ. του Κ., β. Μ. συζ. Χ. Δ., το γένος Ε. Κ., κατοίκων ... [ιδιοκτ. με αρ. ... (για ποσοστό 9.000/14.924 εξ αδιαιρέτου αυτής)], 42) Β. Κ. του Θ., κατοίκου ... [ιδιοκτ. με αρ. ... (για ποσοστό 1/2 εξ αδιαιρέτου αυτής)], 43) Λ. συζ. Θ. Μ.,</p>				

παρούσας, παραιτήθηκαν από το δικόγραφο της κρινόμενης, από 3-12-2015 και με αύξοντα αριθμό κατάθεσης ...-12-2015, αίτησής τους (όπως αυτή παραδεκτά διορθώθηκε) για αναίρεση της 560/2014 απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Λάρισας. Η παραίτηση αυτή έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 573 παρ. 1, 299, 294 εδάφ. α' , 297 του ΚΠολΔ και, συνεπώς, η αίτηση θεωρείται ότι δεν ασκήθηκε ως προς αυτούς (άρθρ. 295 παρ. 1 εδάφ. α' του ίδιου Κώδικα και 18 παρ. 1 εδάφ. β' ν. 2882/2001). Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 94 παρ. 1, 96 παρ. 3, 104 και 576 παρ. 1-3 ΚΠολΔ, όπως το εδάφιο β' της παραγράφου 3 του άρθρου 576 προστέθηκε με το άρθρο 62 του ν. 4139/2013, συνάγεται ότι, όταν υπάρχει απλή ομοδικία, σε περίπτωση κατά την οποία είναι απόντες οι διάδικοι που φέρονται ότι άσκησαν το ένδικο μέσο της αναίρεσης, χωρίς να αποδεικνύεται ότι έχει χορηγηθεί πληρεξουσιότητα για την άσκησή του, η αναίρεση απορρίπτεται και αυτεπαγγέλτως ως απαράδεκτη, υπό την προϋπόθεση, όμως, ότι αυτοί (αναιρεσεύοντες) έχουν κλητευθεί νόμιμα από εκείνον που επισπεύδει τη συζήτηση, ώστε να είναι έγκυρη η συζήτησή της, ενώ η υπόθεση χωρίζεται για όσους εκπροσωπούνται από πληρεξούσιο δικηγόρο ή έχουν κλητευθεί νόμιμα και κηρύσσεται απαράδεκτη ως προς τους λοιπούς που δεν κλητεύθηκαν νόμιμα (ΑΠ 160/2017). Στην προκείμενη περίπτωση από τα διαδικαστικά έγγραφα της δίκης, όπως παραδεκτά επισκοπούνται (άρθρ. 561 παρ. 2 ΚΠολΔ), δεν αποδεικνύεται ότι οι 1η, 4η, 10α, 10β, 11ος, 12η, 13ος, 14α, 14β, 15α-στ, 16η, 17ος, 19η, 20η, 22α, 23β, 23γ, 25ος, 27η, 28α, 28β, 31η, 32η, 33η, 34η, 36η, 40η, 42ος, 43η, 44α, 45η και 46ος των αναιρεσειόντων, οι οποίοι δεν παραστάθηκαν στο δικαστήριο κατά την εκφώνηση της υπόθεσης από τη σειρά του οικείου πινακίου, ούτε κατέθεσαν δήλωση των άρθρων 242 παρ. 2 και 573 παρ. 1 ΚΠολΔ, είχαν χορηγήσει στον φερόμενο ως πληρεξούσιο δικηγόρο τους Β. Μ. που υπογράφει το αναιρετήριο πληρεξουσιότητα, σύμφωνα με κάποιον από τους συστατικούς τύπους του άρθρου 96 παρ. 3 ΚΠολΔ, για την άσκηση από αυτούς της ένδικης αναίρεσης. Εξάλλου, δεν αποδεικνύεται περαιτέρω ότι οι εν λόγω αναιρεσεύοντες έχουν κλητευθεί από τους λοιπούς (απλούς) ομοδίκους τους - αναιρεσεύοντες που επισπεύδουν έγκυρα τη συζήτηση ή από το αντιδικό τους - αναιρεσίβλητο Ελληνικό Δημόσιο. Κατά συνέπεια, σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν στη μείζονα σκέψη, αφού δεν αποδεικνύεται ότι οι πιο πάνω αναιρεσεύοντες κλητεύθηκαν από τους λοιπούς αναιρεσεύοντες ή το αναιρεσίβλητο, πρέπει, ως προς τους απόντες αυτούς αναιρεσεύοντες, να κηρυχθεί απαράδεκτη η συζήτηση της αίτησης αναίρεσεως και να διαταχθεί, ως προς αυτούς, ο χωρισμός της υπόθεσης, με αποτέλεσμα η αίτηση να ερευνηθεί πλέον ως προς τους υπόλοιπους μόνο παριστάμενους αναιρεσεύοντες. Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 127 ΑΚ και 63 του ΚΠολΔ προκύπτει ότι αυτός που συμπλήρωσε το δέκατο όγδοο έτος της ηλικίας του είναι ικανός για κάθε δικαιοπραξία και μπορεί να παρίσταται στο δικαστήριο με το δικό του όνομα. Επομένως, μετά την ενηλικίωση του μέχρι τούδε ανίκανου να παρίσταται στο δικαστήριο με το δικό του όνομα διαδίκου, παύει αυτοδίκαια η αντιπροσωπευτική εξουσία του νόμιμου αντιπροσώπου του (δηλαδή των γονέων του που ασκούν, από κοινού, κατ' άρθρο 1510 ΑΚ, τη γονική μέριμνα αυτού και, σε περίπτωση θανάτου του ενός, αποκλειστικά του άλλου) και, χωρίς να μεσολαβήσει διακοπή της δίκης, κατ' άρθρο 286 ΚΠολΔ, συνεχίζεται η διαδικασία, με τη συμμετοχή του ενήλικου πλέον διαδίκου (ΑΠ 1201/2012). Αν, μάλιστα, η ενηλικίωσή του έλαβε χώρα μετά την έκδοση της απόφασης του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου και πριν ασκηθεί το ένδικο μέσο της αναίρεσης, η αναίρεση κατά της εν λόγω απόφασης πρέπει να

ασκείται από αυτόν ή κατ' αυτού (αν ο πληρεξούσιος του αναιρεσειόντος έλαβε γνώση της ενηλικίωσής του μέχρι την άσκηση της αναίρεσης), στο δικό του όνομα και όχι στο όνομα του τέως αντιπροσώπου του. Αν τυχόν ασκηθεί στο όνομα του τελευταίου (αντιπροσώπου του), είναι απαράδεκτη, εκτός αν εγκριθεί εκ των υστέρων από τον ήδη ενήλικο, ως δικαιούχο διάδικο (ΑΠ 2182/2009, ΑΠ 1166/2009). Στην υπό κρίση περίπτωση, φέρεται προς συζήτηση η προαναφερόμενη αναίρεση, η οποία ασκήθηκε, εκτός από τους άλλους, και από την 37β αναιρεσείουσα Α. χήρα Γ. Α., αφενός μεν, ατομικά, αφετέρου δε, για λογαριασμό, μεταξύ των άλλων, και του ανήλικου τέκνου της Α. Γ. Α., του οποίου ασκεί, αποκλειστικά, τη γονική μέριμνα. Ο τελευταίος, με δήλωσή του που καταχωρίστηκε στα ταυτόριθμα με την παρούσα πρακτικά συνεδρίασης του Δικαστηρίου τούτου, διά του πληρεξούσιου δικηγόρου του Θ. Π. (σχετ. το παραπάνω .../2016 πληρεξούσιο της συμβολαιογράφου Τρικάλων Ε. Β. - Π.), γνωστοποίησε στο αναιρεσίβλητο ότι ενηλικιώθηκε και ότι συνεχίζει ατομικά πλέον την παρούσα δίκη, η οποία επαναλαμβάνεται στο πρόσωπό του. Ειδικότερα, αυτός, που έχει γεννηθεί στις 15-7-1995, ήταν μεν, κατά το χρόνο άσκησης της αναίρεσεως (16-12-2015), ενήλικος και, ανεξάρτητα από το αν ο πληρεξούσιος δικηγόρος που υπέγραψε το δικόγραφο της αναίρεσης γνώριζε ή όχι την ενηλικίωσή του, αφού ο ήδη ενήλικος αναιρεσειών, ως δικαιούχος διάδικος, ενέκρινε, εκ των υστέρων, την άσκηση της αναίρεσης, σύμφωνα και με όσα αναπτύχθηκαν προηγουμένως, η δίκη συνεχίζεται νόμιμα στο όνομά του. Κατά τη διάταξη του άρθρου 13 παρ. 4 του ν. 2882/2001, όπως η παράγραφος αυτή αντικαταστάθηκε με το άρθρο 128 παρ. 2 ν. 4070/2012 (ΦΕΚ 82/Α/10-4-2012) και εφαρμόζεται και στις εκκρεμείς, κατά την έναρξη ισχύος του νόμου αυτού, απαλλοτριώσεις (άρθρ. 146 παρ. 9 του ίδιου νόμου), "εάν απαλλοτριωθεί τμήμα ακινήτου με αποτέλεσμα η αξία του τμήματος που απομένει στον ιδιοκτήτη να μειωθεί σημαντικά σε σχέση με την κύρια ή αποδεδειγμένως υφιστάμενη δευτερεύουσα κατά προορισμό χρήση, μπορεί να προσδιορίζεται με την απόφαση καθορισμού της αποζημίωσης και ιδιαίτερη αποζημίωση για το τμήμα που απομένει στον ιδιοκτήτη και η οποία καταβάλλεται μαζί με την αποζημίωση για το απαλλοτριούμενο. Για τον προσδιορισμό της ιδιαίτερης αποζημίωσης λαμβάνονται υπόψη από το δικαστήριο, ιδίως, η κατάσταση του ακινήτου πριν και μετά την απαλλοτρίωση, η σημαντική επιδείνωση των γεωμετρικών στοιχείων και της οικονομικής και εμπορικής εκμεταλλεύσεως αυτού, όπως επίσης ότι η ζημία του απομένοντος θα επέλθει μετά βεβαιότητας μετά την απότμηση του απαλλοτριούμενου τμήματος". Από τη διάταξη αυτή, συνδυαζόμενη με τις διατάξεις του άρθρου 17 παρ. 2 του Συντάγματος και 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, συνάγεται ότι για να είναι πλήρης η αποζημίωση, η οποία οφείλεται ως αντάλλαγμα για τη στέρηση της ιδιοκτησίας, πρέπει να περιλαμβάνει όχι μόνο την αξία του απαλλοτριωμένου τμήματος του ακινήτου, αλλά και τη ζημία, την οποία υφίσταται ο ιδιοκτήτης, επειδή το τμήμα που του απομένει, μετά την απαλλοτρίωση, γίνεται άχρηστο ή μειώνεται σημαντικά η αξία του. Στην περίπτωση αυτή, κατά την οποία το τμήμα που απομένει υφίσταται σημαντική μείωση της αξίας του ή καθίσταται άχρηστο, ο ιδιοκτήτης του δικαιούται να ζητήσει τον καθορισμό και την παροχή ιδιαίτερης αποζημίωσης, είτε κατά τη δίκη του προσωρινού καθορισμού, είτε κατ' αυτήν του οριστικού προσδιορισμού της αποζημίωσης, για το τμήμα που απαλλοτριώθηκε. Περαιτέρω, η αιτιολογία της δικαστικής απόφασης για την επιδίκαση ιδιαίτερης αποζημίωσης θεωρείται ανεπαρκής αν: α) δεν ενέχει προσδιορισμό των τμημάτων που εναπέμειναν, ήτοι αναφορά για το εμβαδόν τους και τα λοιπά προσδιοριστικά τους στοιχεία και β) δεν αναφέρει την κατά προορισμό χρήση των τμημάτων που απομένουν,

καθώς και τη, μετά την αναγκαστική απαλλοτριώση, δυνατότητα ή μη της πραγματοποίησης της χρήσης αυτής και με ποιές προϋποθέσεις (ΑΠ 205/2017, ΑΠ 1619/2010). Επιπλέον, για τον καθορισμό ιδιαίτερης αποζημίωσης, κατά την παραπάνω διάταξη, αν το ακίνητο, τμήμα του οποίου απαλλοτριώθηκε, είχε πριν από την απαλλοτριώση, έστω και δευτερευόντως, ως προορισμό την οικοδόμηση, πρέπει, για την ευδοκίμηση του σχετικού αιτήματος, για τον καθορισμό ιδιαίτερης αποζημίωσης λόγω μείωσης της αξίας του τμήματος αυτού που απομένει, να αποδεικνύεται, σωρευτικά, ότι το εν λόγω ακίνητο πληρούσε, κατά τις διατάξεις που ισχύουν, τους όρους δόμησης κατά κανόνα ή κατά παρέκκλιση και ότι το τμήμα αυτού που απομένει, μετά την απαλλοτριώση, δεν είναι πλέον άρτιο ούτε κατά παρέκκλιση ή είναι μεν άρτιο αλλά όχι οικοδομήσιμο (ΑΠ 205/2017, ΑΠ 96/2015, ΑΠ 1290/2009). Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αριθμ. 19 του ΚΠολΔ, αναίρεση επιτρέπεται αν η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και ιδίως αν δεν έχει καθόλου αιτιολογίες ή έχει αιτιολογίες αντιφατικές ή ανεπαρκείς σε ζητήματα που ασκούν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Από τη διάταξη αυτή, που αποτελεί κύρωση της παράβασης του άρθρου 93 παρ. 3 του Συντάγματος, προκύπτει ότι ο πιο πάνω λόγος αναίρεσης ιδρύεται όταν στην ελάσσονα πρόταση του νομικού συλλογισμού δεν εκτίθενται καθόλου πραγματικά περιστατικά (έλλειψη αιτιολογίας) ή όταν τα εκτιθέμενα δεν καλύπτουν όλα τα στοιχεία που απαιτούνται βάσει του πραγματικού του εφαρμοστέου κανόνα δικαίου για την επέλευση της έννομης συνέπειας που απαγγέλθηκε ή την άρνησή της (ανεπαρκής αιτιολογία) ή όταν αντιφάσκουν μεταξύ τους (αντιφατική αιτιολογία). Για να είναι ορισμένος ο λόγος αυτός πρέπει να διαλαμβάνονται στο αναιρετήριο: α) οι πραγματικές παραδοχές της απόφασης ή μνεία ότι αυτή δεν έχει καθόλου αιτιολογίες, β) ο ισχυρισμός (αγωγικός, ένσταση) και τα περιστατικά που προτάθηκαν για τη θεμελίωσή του, ως προς τον οποίο η έλλειψη, η ανεπάρκεια ή η αντίφαση και η σύνδεσή του με το διατακτικό και γ) εξειδίκευση του σφάλματος του δικαστηρίου, δηλαδή, αν πρόκειται για παντελή έλλειψη αιτιολογίας, μνεία μόνο τούτου, αν πρόκειται για ανεπαρκή αιτιολογία, ποία επιπλέον περιστατικά έπρεπε να αναφέρονται ή ως προς τι υπάρχει έλλειψη νομικού χαρακτηρισμού και, αν πρόκειται για αντιφατικές αιτιολογίες, ποιές είναι αυτές, σε τι συνίσταται η αντίφαση και από πού προκύπτει. Δεν έχει, όμως, εφαρμογή η διάταξη αυτή, όταν οι ελλείψεις ανάγονται στην εκτίμηση των αποδείξεων και, ιδίως, στην ανάλυση, στάθμιση και αιτιολόγηση του πορίσματος που εξάγεται απ' αυτές, γιατί στην κρίση του αυτή το δικαστήριο προβαίνει ανέλεγκτα κατά το άρθρο 561 παρ. 1 του ΚΠολΔ, εκτός αν δεν είναι σαφές και πλήρες το πόρισμα και για το λόγο αυτόν γίνεται αδύνατος ο αναιρετικός έλεγχος. Δηλαδή, μόνο το τι αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε είναι ανάγκη να εκτίθεται στην απόφαση πλήρως και σαφώς και όχι γιατί αποδείχθηκε ή γιατί δεν αποδείχθηκε. Τα επιχειρήματα του δικαστηρίου που σχετίζονται με την εκτίμηση των αποδείξεων δεν συνιστούν παραδοχές, με βάση τις οποίες διαμορφώνεται το αποδεικτικό πόρισμα και, ως εκ τούτου, δεν αποτελούν "αιτιολογία" της απόφασης, ώστε, στο πλαίσιο της υπόψη διάταξης του άρθρου 559 αριθμ. 19 του ΚΠολΔ, αυτή να επιδέχεται μομφή για αντιφατικότητα ή ανεπάρκεια, ενώ δεν δημιουργείται ο ίδιος λόγος αναίρεσης ούτε εξαιτίας του ότι το δικαστήριο δεν αναλύει ιδιαίτερος και διεξοδικά τα επιχειρήματα των διαδίκων που δεν συνιστούν αυτοτελείς ισχυρισμούς, οπότε ο σχετικός λόγος αναίρεσης είναι απαράδεκτος. Στην ερευνώμενη περίπτωση, το Τριμελές Εφετείο Λάρισας, με την προσβαλλόμενη 560/2014 απόφασή του, αφού συνεκδίκασε, κατά τη δικάσιμο της 7ης-3-2014, δεκαεπτά (17) αυτοτελείς αιτήσεις, μεταξύ των οποίων και 1) την από 14-10-2010 (με

αριθμό κατάθεσης ...2010) αίτηση (και) των αναιρεσειόντων και 2) την από 9-3-2011 (με αριθμό κατάθεσης ...2011) αίτηση του αναιρεσιβλήτου, καθώς και ανταιτήσεις και παρεμβάσεις που ασκήθηκαν με τις προτάσεις, για τον καθορισμό α) οριστικής τιμής μονάδας αποζημίωσης των αναφερόμενων ακινήτων των αναιρεσειόντων που απαλλοτριώθηκαν αναγκαστικά, υπέρ και με δαπάνες του αναιρεσιβλήτου Ελληνικού Δημοσίου και των παρόδιων ωφελούμενων ιδιοκτητών, για λόγους δημόσιας ωφέλειας, και β) ιδιαίτερης, κατ' άρθρ. 13 παρ. 4 ν. 2882/2001, αποζημίωσης κ.λπ., τις οποίες, τελικά, έκανε, εν μέρει, δεκτές, δέχθηκε, κατ' αρχάς, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά, κατά το μέρος που ενδιαφέρουν στην παρούσα αναιρετική δίκη και ως προς τις απαλλοτριωμένες ιδιοκτησίες των παριστάμενων μόνο αναιρεσειόντων: "Με την 1012559/667/Δ0010/20.02.2009 Κοινή Υπουργική Απόφαση των Υπουργών Οικονομίας και Οικονομικών και ΠΕΧΩΔΕ που δημοσιεύτηκε νόμιμα..., κηρύχθηκε η αναγκαστική απαλλοτρίωση για λόγους δημόσιας ωφέλειας και ειδικότερα για την κατασκευή του τμήματος από Χ.Θ. 122+380,00 έως Χ.Θ. 135+176,00 του Αυτοκινητοδρόμου Κεντρικής Ελλάδας Ε-65... έκτασης συνολικού εμβαδού 886.090,61 τ.μ. που βρίσκεται στο Νομό Τρικάλων. Η απαλλοτριούμενη έκταση εικονίζεται σε κλίμακα 1:1.000 στα... κτηματολογικά διαγράμματα και στους αντίστοιχους κτηματολογικούς πίνακες, τα οποία συντάχθηκαν από το μελετητικό γραφείο... Τα απαλλοτριούμενα βρίσκονται εντός των ορίων των δημ. ενοτήτων ... (Β τμήμα) του Δήμου Καλαμπάκας και ... στην ΠΕ Τρικάλων. Η νέα οδός αρχίζει ανατολικά της υφιστάμενης Εθνικής Οδού Τρικάλων - Ιωαννίνων, νότια του οικισμού ..., βαίνει βορειοδυτικά, περνώντας ανάμεσα από τους οικισμούς ..., παράλληλα και δυτικά της ΕΟ Γρεβενών - Τρικάλων και πλησίον της υφισταμένης σιδηροδρομικής γραμμής. Σχεδόν όλα τα απαλλοτριούμενα είναι αγροί ποτιστικοί, που προέκυψαν από τους αναδασμούς των ετών 1972 - 1973. Οι καλλιέργειες που, ως επί το πλείστον, υπάρχουν στην ευρύτερη περιοχή είναι σιτηρά, βαμβάκι και καλαμπόκι. Η χάραξη του δρόμου στο μεγαλύτερο μέρος του οδεύει παράλληλα (δυτικά) της υφιστάμενης Εθνικής Οδού Τρικάλων - Ιωαννίνων. Η περιοχή είναι εκτός σχεδίου πόλης και εκτός οικισμών. Πολεοδομικά δεν είναι θεσμοθετημένη και χωροθετημένη. Έτσι, ως εκτός σχεδίου πόλης περιοχή, έχει όλες τις δυνατές εκτός σχεδίου πόλης χρήσεις. Σήμερα οι πρωτεύουσες χρήσεις είναι γεωργικές. Εμπορικές χρήσεις υπάρχουν κυρίως σε ακίνητα που εφάπτονται της ΕΟ. Οικοδομική δραστηριότητα στην περιοχή δεν υπάρχει. Στα περισσότερα από τα απαλλοτριούμενα, στα οποία είναι δυνατή η εκτός σχεδίου δόμηση, είτε διότι έχουν εμβαδόν πάνω από 4.000 τ.μ. και είτε διότι έχουν εμβαδόν μικρότερο, πλην όμως έχουν πρόσοψη σε δρόμο, δεν αποδείχθηκε ότι υφίσταται ως δευτερεύουσα χρήση η οικοπεδική αξιοποίηση. Οι μεταβιβάσεις στην περιοχή είναι σχεδόν ανύπαρκτες. Επικρατεί πλήρης ακινησία στις μεταβιβάσεις ακινήτων, χαρακτηριστική βέβαια των αγροτικών περιοχών. Οι εικαζόμενοι ιδιοκτήτες δεν μπόρεσαν να προσκομίσουν συμβόλαια μεταβιβάσεων εγγύς του χρόνου της απαλλοτρίωσης. Δηλαδή η ζήτηση των απαλλοτριουμένων είναι σχεδόν ανύπαρκτη...". Στη συνέχεια, το Εφετείο, αναφορικά με το αίτημα των αναιρεσειόντων για καθορισμό ιδιαίτερης αποζημίωσης για τα τμήματα των ακινήτων τους που απέμειναν μετά την απαλλοτρίωση, αφού δέχθηκε ότι όλα αυτά τα ακίνητα αποτελούν ποτιστικούς αγρούς, παραθέτοντας το εμβαδόν που αυτά είχαν πριν από την απαλλοτρίωση, καθώς και εκείνο που τους απέμεινε μετά την απαλλοτρίωση, απέρριψε, ως ουσιαστικά αβάσιμο, το εν λόγω αίτημα, κρίνοντας ότι δεν υπέστησαν μείωση της αξίας τους τα (εναπομείναντα) εδαφικά τμήματα των

απαλλοτριωμένων ακινήτων με τους αριθμούς του οικείου κτηματολογικού πίνακα (ΑΚΠ): ... (ως προς έκταση 1.506, 62 τετρ. μέτρων), ... (ως προς έκταση 18.959,01 τετρ. μέτρων), ... (ως προς έκταση 6.370, 21 τετρ. μέτρων), ..., των οποίων κύριοι φέρονται οι αναιρεσιδόντες, αντίστοιχα: 2η, 18οι, 21ος, 22β, 23α, 24η, 26οι, 29η, 30ος, 35η, 37οι, 38ος, 39οι, 41οι, 44β-γ, 47ος, 48η και 49ος, χωρίς, όμως, να προσδιορίζεται ο λόγος για τον οποίο δεν υφίστανται μείωση της αξίας τους. Ειδικά, για το ΑΚΠ ... ακίνητο (των ... των αναιρεσιδόντων) δέχθηκε τα εξής: "...από αρχική έκταση 13.375,87 τ.μ., αγρού ποτιστικού, με πρόσοψη σε δύο αγροτικούς χωματόδρομους, απαλλοτριώνεται εδαφική έκταση, εμβαδού 6.513,98 τ.μ. Η ιδιοκτησία χωρίζεται σε δύο τμήματα. Το ένα έχει εμβαδόν 6.370,21 τ.μ. με πρόσοψη στον βορινό χωματόδρομο. Το άλλο τμήμα έχει εμβαδόν 491,68 τ.μ. και έχει πρόσοψη στον νότιο χωματόδρομο. Το μικρότερο τμήμα υφίσταται μείωση της αξίας του κατά 80%, διότι η αρχική, προ της απαλλοτριώσεως, ενιαία και αδιαίρετη, ιδιοκτησία κατατμήθηκε στις δύο ως άνω μερικότερες εδαφικές εκτάσεις, οι οποίες είναι αποκομμένες μεταξύ τους, και έτσι είναι πλέον αδύνατη τόσο η πρόσβαση από τη μία έκταση στην άλλη όσο και η ενιαία χρήση και εκμετάλλευσή τους. Το μεγαλύτερο τμήμα δεν υπέστη μείωση της αξίας του...". Κρίνοντας, όμως, έτσι, το Εφετείο, ως προς τα παραπάνω ακίνητα, δηλαδή με το να μην καθορίσει ιδιαίτερη αποζημίωση για τα τμήματα αυτά των ακινήτων των αναιρεσιδόντων που απέμειναν μετά την απαλλοτρίωση, υπέπεσε στην πλημμέλεια του άρθρου 559 αριθμ. 19 ΚΠολΔ, διότι παραβίασε, εκ πλαγίου, με ανεπαρκείς και αντιφατικές αιτιολογίες, την προαναφερόμενη, ουσιαστικού δικαίου, διάταξη του άρθρου 13 παρ. 4 ν. 2882/2001 και στέρησε την απόφασή του από νόμιμη βάση. Συγκεκριμένα, το Εφετείο: 1) αν και δέχεται ότι τα ακίνητα αυτά-ποτιστικοί αγροί που η κύρια-πρωτεύουσα, κατά προορισμό, χρήση τους είναι η αγροτική (καλλιέργεια με σιτηρά, βαμβάκι και καλαμπόκι) δεν υφίστανται μείωση της αξίας τους (που επισημαίνεται ότι απαιτείται να είναι σημαντική), δεν αιτιολογεί την κρίση του αυτή, αν, δηλαδή, είναι δυνατή, και μετά την αναγκαστική απαλλοτρίωση, η πραγματοποίηση της ίδιας χρήσης και με τις ίδιες προϋποθέσεις και 2) επιπλέον, ως προς το ΑΚΠ ... ακίνητο, ενώ δέχεται ότι το ένα τμήμα του, εμβαδού 491,68 τετρ. μέτρων, που απομένει μετά την απαλλοτρίωση, υφίσταται μείωση της αξίας του (και μάλιστα κατά ποσοστό 80%) με την προπαρατιθέμενη αιτιολογία, ήτοι ότι η αρχική ενιαία και αδιαίρετη ιδιοκτησία κατατμήθηκε σε δύο μερικότερες εδαφικές εκτάσεις, που είναι, όμως, αποκομμένες μεταξύ τους με συνέπεια να είναι αδύνατη, αφενός μεν, η πρόσβαση από τη μία έκταση στην άλλη, αφετέρου δε, η ενιαία χρήση και εκμετάλλευσή τους, ακολούθως, κρίνει, αντιφατικά με την εν λόγω παραδοχή του, ότι το δεύτερο εναπομένον εδαφικό τμήμα, εμβαδού 6.370,21 τετρ. μέτρων, δεν υφίσταται (σημαντική) μείωση της αξίας του, ανεξάρτητα, βέβαια, και από το γεγονός ότι η κρίση του αυτή, ως προς δεύτερο εδαφικό τμήμα, είναι αναιτιολόγητη, όπως προεκτέθηκε. Συνεπώς, ο πρώτος λόγος της αναίρεσης, από το άρθρο 559 αριθμ. 19 ΚΠολΔ, είναι βάσιμος, κατά το τρίτο σκέλος του, με το οποίο αποδίδονται στην πληττόμενη απόφαση οι αιτιάσεις αυτές, ενώ παρέλκει η έρευνα του ίδιου, πρώτου, λόγου, κατά το πρώτο και το δεύτερο σκέλος του, από το άρθρο 559 αριθμ. 1 εδάφ. α' και 8 εδάφ. β' ΚΠολΔ, αντίστοιχα, καθόσον η αναίρετική εμβέλεια του πιο πάνω λόγου, κατά το τρίτο σκέλος του, που έγινε δεκτός στο σύνολο του κεφαλαίου τούτου της πληττόμενης με την αναίρεση απόφασης, καθιστά αλυσιτελή την εξέταση των λόγων αυτών, η παραδοχή των οποίων οδηγεί στο ίδιο αποτέλεσμα. Κατά τα λοιπά, οι προβαλλόμενες, από τον αριθμό 19 του ίδιου άρθρου, αιτιάσεις των υπόλοιπων αναιρεσιδόντων για ανεπάρκεια των αιτιολογιών της

αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, που απέρριψε το αίτημα καθορισμού ιδιαίτερης, κατ' άρθρ. 13 παρ. 4 ν. 2882/2001, αποζημίωσης, με την αιτιολογία ότι δεν εμποδίζεται η πρωτεύουσα χρήση - αγροτική καλλιέργεια των εναπομενόντων εδαφικών τμημάτων, σε σχέση με τα ΑΚΠ ... (ως προς έκταση 4.312,94 τετρ. μέτρων), ... ακίνητα, όπως οι αιτιάσεις αυτές αναγράφονται στις 142η έως και 146η σελίδες του αναιρετηρίου, δεν ερευνώνται πλέον, δεδομένου ότι, αφενός μεν, ορισμένοι από τους ενδιαφερόμενους αναιρεσεύοντες παραιτήθηκαν από το δικόγραφο της αναίρεσης, αφετέρου δε, ως προς άλλους κηρύχθηκε απαράδεκτη η συζήτηση και διατάχθηκε ο χωρισμός της υπόθεσης, όπως έχει προεκτεθεί στις δύο πρώτες σκέψεις της παρούσας.

Κατά τη διάταξη του αριθμού 17 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, αναίρεση επιτρέπεται αν η ίδια η απόφαση περιέχει αντιφατικές διατάξεις. Η αντίφαση μεταξύ των διατάξεων πρέπει να εντοπίζεται στο διατακτικό της ίδιας απόφασης και δεν αρκεί η ύπαρξη αντίφασης στο αιτιολογικό αυτής ή μεταξύ του αιτιολογικού και του διατακτικού. Ειδικότερα, η αντίφαση στο διατακτικό δημιουργεί τον προαναφερόμενο λόγο αναίρεσης όταν προκαλείται τέτοια αοριστία, ώστε να εμποδίζεται η δημιουργία εκτελεστότητας της απόφασης ή η πρόκληση της σκοπούμενης διάπλασης ή η ύπαρξη βεβαιότητας στις σχέσεις των διαδίκων με το δεδικασμένο (ΑΠ 87/2013). Αν η αντίφαση υπάρχει στο αιτιολογικό ή ανάμεσα στο αιτιολογικό και το διατακτικό και έχει μορφή ανεπαρκών ή αντιφατικών αιτιολογιών ιδρύεται ο από τον αριθμό 19 λόγος, ενώ, αν υπάρχει μεταξύ εκείνων που έγιναν δεκτά και του συμπεράσματος (συλλογιστικό άλμα), ιδρύεται ο από τον αριθμό 1 λόγος (ΑΠ 637/2017, ΑΠ 634/2017, ΑΠ 639-638/2016). Η πλημμέλεια αυτή του δικαστηρίου της ουσίας προτείνεται, πρώτη φορά, στον Άρειο Πάγο, αφού πρόκειται για σφάλμα που προκύπτει από την ίδια την απόφαση (άρθρο 562 παρ. 2 εδάφ. β' ΚΠολΔ). Εξάλλου, κατά τη διάταξη του αριθμού 9 εδάφ. γ' του άρθρου 559 ΚΠολΔ, αναίρεση επιτρέπεται αν το δικαστήριο άφησε αίτηση αδίκαστη. Ως "αίτηση", κατά την έννοια της διάταξης αυτής, νοείται κάθε αυτοτελής αίτηση των διαδίκων, με την οποία ζητείται η παροχή έννομης προστασίας, υπό οποιαδήποτε νόμιμη μορφή αυτής, που δημιουργεί αντίστοιχη εκκρεμότητα δίκης. Τέτοια αίτηση είναι ιδίως η της αγωγής, της ανταγωγής, της κύριας παρέμβασης, της αυτοτελούς πρόσθετης παρέμβασης, της ανακοπής, της τριτανακοπής και κάθε ένδικου μέσου (ΑΠ Ολομ. 25/2003, ΑΠ 1004/2015), όπως και η αίτηση για τον καθορισμό της οριστικής αποζημίωσης σχετικά με την αξία των απαλλοτριωμένων ακινήτων και των επικειμένων τους ή της ιδιαίτερης, κατ' άρθρ. 13 παρ. 4 ν. 2882/2001, αποζημίωσης (ΑΠ 998/2011, ΑΠ 21/2010, ΑΠ 124/2009). Κατά την αληθινή έννοια της διάταξης αυτής, για τη θεμελίωση του προβλεπόμενου απ' αυτήν λόγου αναίρεσης, απαιτείται η παντελής σιωπή του δικαστηρίου της ουσίας σε αυτοτελή αίτηση των διαδίκων να υπάρχει όχι μόνο στο αιτιολογικό αλλά και στο διατακτικό, ενώ ο παρών λόγος δεν ιδρύεται, όταν το δικαστήριο παρέλειψε να απαντήσει σε ισχυρισμό αόριστο, μη νόμιμο ή αλυσιτελή που, συνεπώς, δεν ασκεί επίδραση στην έκβαση της δίκης ή σε νομικά επιχειρήματα των διαδίκων (ΑΠ 360/2010, ΑΠ 850/2009). Αν από το διατακτικό προκύπτει ότι η αίτηση δικαστικής προστασίας απορρίφθηκε στο σύνολό της, μολονότι δεν υπάρχει ειδική αιτιολογία ως προς όλα τα αιτήματα (σιωπηρή απόρριψη), δεν ιδρύεται ο προκείμενος λόγος (ΑΠ 850/2009, ΑΠ 528/2009, ΑΠ 826/2007). Στην εξεταζόμενη περίπτωση, με τον δεύτερο (και τελευταίο) λόγο της αναίρεσης, ο 50ος των αναιρεσειόντων Δ. Χ. του Β., ο οποίος φέρεται ότι είναι κύριος του ... ακινήτου και, συνακόλουθα, δικαιούχος της σχετικής αποζημίωσης, αποδίδει στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση αιτιάσεις που συνίστανται, κατ'

εκτίμηση όσων διαλαμβάνονται στο λόγο αυτόν (βλ., εν πάση περιπτώσει, και άρθρ. 562 παρ. 4 ΚΠολΔ περί αυτεπάγγελτης έρευνας του λόγου αυτού), στο ότι, αν και ο ίδιος είχε παρασταθεί στο Εφετείο, ζητώντας για το απαλλοτριωμένο ... ακίνητό του, α) να καθοριστεί οριστική τιμή μονάδας αποζημίωσης, β) να καθοριστεί ιδιαίτερη αποζημίωση για το τμήμα του ακινήτου του που απέμεινε μετά την απαλλοτρίωση και γ) να ανατραπεί το, μαχητό πλέον, τεκμήριο ωφέλειας του ακινήτου του, κατ' άρθρ. 33 παρ. 1 ν. 2971/2001, έχοντας υποβάλει γι' αυτό, μαζί με άλλους ενδιαφερόμενους δικαιούχους, την προαναφερόμενη, από 14-10-2010, αυτοτελή αίτηση, στην οποία αναγράφεται ως 98ος αιτών, το Εφετείο, με την προσβαλλόμενη απόφασή του, ενώ έκρινε παραδεκτά και νόμιμα τα παραπάνω, υπό στοιχ. β' και γ' , αιτήματά του, απορρίπτοντας, στη συνέχεια, το β' αίτημα ως ουσιαστικά αβάσιμο και δεχόμενο το γ' αίτημα ως ουσιαστικά βάσιμο, θεώρησε ότι δεν είχε ασκηθεί απ' αυτόν αυτοτελής αίτηση ή ανταίτηση για καθορισμό οριστικής αποζημίωσης (90η και 91η σελίδες της απόφασης), με αποτέλεσμα 1) να καθορίσει την οριστική τιμή μονάδας αποζημίωσης για το ακίνητό του σε 2,85 ευρώ ανά τετραγωνικό μέτρο, ήτοι σε μικρότερο ποσό από εκείνο που καθορίστηκε (3,50 ευρώ ανά τετρ. μέτρο) για τις αναφερόμενες, παρακείμενες και ομοειδείς, απαλλοτριωμένες ιδιοκτησίες και 2) να αφήσει αδίκαστη τη σχετική αίτησή του, υποπίπτοντας, έτσι, στις αναιρετικές πλημμέλειες, αφενός μεν, από τους αριθμούς 17, αλλιώς 19, αφετέρου δε, από τον αριθμό 9 εδάφ. γ' του άρθρου 559 ΚΠολΔ. Ο λόγος αυτός, κατά το πρώτο σκέλος του, από την κύρια αιτίαση του άρθρου 559 αριθμ. 17 ΚΠολΔ, είναι, πρωτίστως, απαράδεκτος, διότι δεν προσδιορίζεται ποία είναι η αντίφαση που υπάρχει στο διατακτικό της απόφασης, η οποία, και μόνο αυτή, ιδρύει τον παρόντα λόγο αναίρεσης. Είναι, όμως, βάσιμος, κατά τα λοιπά, ως προς το ίδιο σκέλος του, κατά την επικουρική, από το άρθρο 559 αριθμ. 19 ΚΠολΔ, αιτίαση, διότι, όπως προκύπτει, από την παραδεκτή επισκόπηση, κατ' άρθρ. 561 παρ. 2 του ίδιου Κώδικα, των σχετικών διαδικαστικών εγγράφων, η αιτίαση αυτή, που ανάγεται σε αντιφάσεις και ανεπάρκειες του αιτιολογικού της πληττόμενης εφετειακής απόφασης, είναι βάσιμη, με την επισήμανση ότι στην απόφαση αυτή και ιδίως στην 74η σελίδα της ρητά αναφέρεται ότι οι αιτούντες της παραπάνω, από 14-10-2010, αυτοτελούς αίτησης (που αναγράφεται υπό το στοιχ. Ε - βλ. και 3η σελίδα της απόφασης), μεταξύ των οποίων και ο 98ος αιτών, ήδη 50ος των αναιρεσειόντων, ζητούν και τον καθορισμό οριστικής αποζημίωσης για τα απαλλοτριωμένα ακίνητά τους. Άρα, είναι βάσιμος ο ίδιος λόγος και κατά το δεύτερο σκέλος του που στηρίζεται στο άρθρ. 559 αριθμ. 9 εδάφ. γ' ΚΠολΔ, αφού, μολονότι ο αναιρεσειών αυτός ζήτησε τον καθορισμό της οριστικής αποζημίωσης για την απαλλοτριωμένη ... ιδιοκτησία του (βλ. 274η έως 276η και 298η - 299η σελίδες της από 14-10-2010 αίτησης), το Εφετείο άφησε, τελικά, αδίκαστο το αίτημά του αυτό.

Μετά από αυτά, αφού η κρινόμενη αίτηση αναίρεσης γίνει δεκτή, κατά παραδοχή ως βάσιμων του πρώτου λόγου της, κατά το τρίτο σκέλος του, και του δεύτερου λόγου της, κατά το επικουρικό δεύτερο μέρος του πρώτου σκέλους του και κατά το δεύτερο σκέλος του, πρέπει να αναιρεθεί η πληττόμενη απόφαση, ως προς τα κεφάλαια που προεκτέθηκαν και ως προς τους παριστάμενους διαδίκους και να παραπεμφθεί η υπόθεση, κατά τα αναιρούμενα κεφάλαιά της, για περαιτέρω εκδίκαση στο ίδιο δικαστήριο, αφού είναι δυνατή η σύνθεσή του από άλλους δικαστές, εκτός από εκείνους που δίκασαν προηγουμένως (άρθρ. 580 παρ. 3 ΚΠολΔ), ενώ πρέπει να διαταχθεί η επιστροφή του παραβόλου, που έχουν καταθέσει οι παριστάμενοι αναιρεσειόντες, σ' αυτούς (άρθρο 495 παρ. 4 εδάφ. ε' του ΚΠολΔ, όπως ισχύει

και εφαρμόζεται στην παρούσα υπόθεση πριν αντικατασταθεί με το άρθρο 1 άρθρο τρίτο του ν. 4335/2015 που ισχύει, κατ' άρθρ. 1 άρθρο ένατο παρ. 2 και 4 αυτού, για τα ένδικα μέσα που κατατίθενται από 1-1-2016). Τέλος, το αναιρεσίβλητο που νικήθηκε στη δίκη πρέπει να καταδικαστεί στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων των παριστάμενων αναιρεσειόντων, που κατέθεσαν προτάσεις, κατά το νόμιμο και βάσιμο αίτημά τους (άρθρα 176, 183, 189 παρ. 1, 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), μειωμένων, όμως, κατ' άρθρ. 28 παρ. 5 ν. 2579/1998 και 22 παρ. 1 ν. 3693/1957 (που διατηρήθηκε σε ισχύ με το άρθρο 52 αριθμ. 18 ΕισΝΚΠολΔ), σε συνδυασμό με τις διατάξεις του άρθρου 5 παρ. 12 ν. 1738/1987 και αριθμ. 2 της 134423 οικ/8-12-1992 κοινής απόφασης των Υπουργών Οικονομικών και Δικαιοσύνης (ΦΕΚ 11/Β/20-1-1993), όπως ορίζεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ	ΤΟΥΣ	ΛΟΓΟΥΣ	ΑΥΤΟΥΣ
Θεωρεί ότι η αίτηση αναίρεσης δεν ασκήθηκε ως προς τους 3α, 3β, 5α, 5β, 6α, 6β, 7η, 8η, 9α και 9β	των	αναιρεσειόντων.	
Κηρύσσει απαράδεκτη τη συζήτηση της υπόθεσης ως προς τους 1η, 4η, 10α, 10β, 11ο, 12η, 13ο, 14α, 14β, 15α-στ, 16η, 17ο, 19η, 20η, 22α, 23β, 23γ, 25ο, 27η, 28α, 28β, 31η, 32η, 33η, 34η, 36η, 40η, 42ο, 43η, 44α, 45η και 46ο	των	αναιρεσειόντων.	
Διατάζει το χωρισμό της υπόθεσης ως προς αυτούς.			
Αναιρεί, κατά τα λοιπά, την 560/2014 απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Λάρισας, ως προς το κεφάλαια που αναφέρονται στο σκεπτικό της παρούσας και ως προς τους παριστάμενους διαδίκους της προκείμενης δίκης (2η, 18α-δ, 21ο, 22β, 23α, 24η, 26α, 26β, 29η, 30ο, 35η, 37ους, 38ο, 39α, 39β, 41α, 41β, 44β, 44γ, 47ο, 48η, 49ο και 50ο).			
Παραπέμπει την υπόθεση για περαιτέρω εκδίκαση, κατά τα αναιρούμενα κεφάλαιά της, στο Τριμελές Εφετείο Λάρισας, το οποίο θα συγκροτηθεί από άλλους δικαστές, πλην αυτών που εξέδωσαν	την	παραπάνω	απόφαση.
Διατάζει την επιστροφή στους παριστάμενους αναιρεσειόντες του παραβόλου που έχουν καταθέσει.			
Και			
Καταδικάζει το αναιρεσίβλητο στη δικαστική δαπάνη των παριστάμενων αναιρεσειόντων, την οποία ορίζει στο ποσό των τριακοσίων (300) ευρώ.			
ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 12 Ιανουαρίου 2018.			
ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 16 Φεβρουαρίου			2018.
Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ			